

ret saa fremtrædende, at man absolut kan udtale en bestemt Mening derom. Jeg skal fuldkommen indbrømme, at den ærede Minister er en meget bedre Hestekjender end jeg, men jeg kan forsikre, at jeg har saa meget Kjendskab dertil, at jeg veed, at Hesteopdræfterne overalt i Sylland ikke mere indlade sig paa at indføre Fuldblødet, og at det, der ikke mindst har bidraget til at advare derimod, er den foregaaende Regjerings Virksomhed, idet den i en væsentlig Grad forvaskede vor Landrace ved at blande den med disse langbenede Fuldblodsheste, der have ødelagt den.

Krieger: Der er for mig — og jeg formoder, at det Samme er Tilfældet med de fleste af Landstingets ærede Medlemmer — noget Piinligt i denne Sag, hvor Spørgsmaalet er om slaae ihjel, om at nedlægge en Indretning, som i alt Fald har virket længe og til en vis Tid med almindelig Aerkjendelse virket meget godt. Jeg hørte dernæst igjærne den Ytring af den høitærede Minister, at hvis Lovforslaget blev vedtaget af finansielle Grunde, var Sagen en anden, ind hvis man helbt sig til Realiteten. Jeg maa være enig i det, som det ærede Medlem, der nu havde Ordet, i sit første Foredrag udtalte om, at han ikke troede, at det virkelig kunde være det afgjørende Moment i Sagen, at der her er Tale om en Udgift af 10,000 Rd., eller hvormeget det nu er, om Aaret. Vi ere vel blevne meget smaa, men vi skulle ikke selv gjøre os endnu uslere. Er der her et Fermaal at fyldestgjøre, finde vi sandelig nok 10,000 Rd. dertil om Aaret. Men der er Noget, som er endnu piinligere for mig ved denne Sags Behandling, og det er, hvad der i det andet Thing er stillet i Udsigt som et Middel til at tvinge den igjennem, og som ligeledes et æret Medlem her i Salen (Blong) — jeg tror ikke, at det ærede Medlem er tilstede i dette Dieblit — har anseet det for rigtig at pege hen paa, nemlig at vi i denne Sag gjerne kunne gaae frem imod Regjeringens Ansuelse, idet vi have det i vor Magt i paakommende Tilfælde at sætte vor Billie igjennem ad anden Vej, eller med andre Ord, idet vi her have et Tilfælde, hvor vi ved paa Finansloven at nægte et vist Pengebeløb

kunne udrette, hvad vi ikke have udrettet ad den almindelige Lovgivningsvej. Jeg skal aldeles ikke indlade mig paa, hvad man i saadanne Tilfælde kan gjøre; men jeg siger, at det er mig i høi Grad piinligt at forhandle om en Sag med en saadan Udsigt stillet op for mig, thi det forekommer mig ligesom at være en Trudsel, som idetmindste hos Mangfoldige vækker Modvillie, og som for en ærefjær Regjering med Nødvendighed maa medføre, enten at den forinden gaaer ind paa Sagen, eller, hvis den ikke vil det og der paa denne Maade sættes den Kniven paa Struben, da paa den alvorligste Maade maa tage til Gjenmæle; under saadanne Omstændigheder at ville sætte sin Billie igjennem ved Hjælp af Finansloven, er at fremvinge Oplosning, Kamp og Splid. Jeg ønsker, at vi i denne Sag maade blive frie for slige Tvistigheder, og netop med denne Betragtning for Die skal jeg tillade mig at stille et Spørgsmaal til den høitærede Indenrigsminister — om man saa vil, er det en personlig Bemærkning, men jeg troer dog, at den ikke er uberettiget efter Alt, hvad der ligger for. Jeg vil tillade mig at spørge, om det netop med disse Udsigter for Die er ganske rigtig at møde dette Lovforslag med et simpelt Iet og ret Nei; jeg siger hermed ingenlunde til Discussionen, thi den ærede Minister har ganske vist ført Discussionen om denne Sag fuldkommen positivt; men i Henseende til det Resultat, hvortil han er kommen, har der hidtil fra hans Side kun vist sig en sig Værgen imod Forslaget. Nu spørger jeg, om dette er den eneste mulige Vej, om den høitærede Minister troer, at han kan overbevise Rigsdagens Fleertal om, at vi skulle beholde Loven af 1862. Det er ganske vist, at det, da denne blev givet, ikke var Tanken, at Slutteriet skulde nedlægges — ved Tanke forsaar jeg ikke, at ikke Enkelte skulde have tænkt derpaa, men jeg mener, at den lovgivende Forsamling ikke tænkte derpaa —; dette viser sig paa en ganske særegen Klar Maade ved Loven af 1862, idet det i sammes § 15 hedder: „Denne Lov træder i Kraft den 1ste April 1862. — Naar ei forinden anderledes bestemmes ved Lov, bortfalde §§ 3, 4, 5, 6, og 7 ved Udløbet af Finansaaaret 1871—72“. —